

Arrest

nr. 120 741 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 13 november 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 6 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 16.11.2012 werd ingediend door :

[T.G.] [...]

[T.S.] [...]

beiden van nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machting tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 01.12.2008, die afgesloten werd op 24.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volgens betrokkenen zou de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen een te groot disproportioneel nadeel veroorzaken. Het komt echter de verzoekers toe aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat zij de aanvraag niet via de reguliere procedure kunnen indienen. De loutere vermelding dat de gewone procedure een disproportioneel nadeel zou opleveren, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij een tijdelijk verblijfrecht in België genieten. Het is zo dat er een attest van immatriculatie werd afgeleverd aan betrokkenen in het kader van hun asielaanvraag, die zoals hierboven vermeld reeds werd afgesloten en nadien in het kader van hun medische regularisatie-aanvraag. Deze aanvraag art. 9ter, ingediend op 28.07.2009, werd ongegrond verklaard op 19.12.2012. Dit element vormt bijgevolg niet langer een buitengewone omstandigheid.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands en Frans geleerd hebben wat gestaafd wordt met diverse attesten en certificaten; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij hier vrienden en kennissen hebben en ter staving meerdere steunbrieven voorleggen; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en dat zij deelgenomen hebben aan activiteiten van Archipel - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op hun vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren, gespreid over drie middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de asielprocedure die bijna twee jaar heeft geduurd, niet onredelijk lang heeft geduurd*
- *het indienen van de aanvraag in het land van herkomst geen disproportioneel nadeel inhoudt*
- *de aanvraag art. 9 TER VW werd afgewezen ten gronde*
- *de overige ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat [...] de ingeroepen elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat verzoekers de aanvraag dienen in te dienen in hun land van herkomst.

Dat zij immers sedert jaren hier in België verblijven en zij na vertrek onmogelijk nog kunnen terugkeren naar België.

Dat dit ook inhoudt dat zij geen beroep kunnen doen op de normale procedure.

Dat een vertrek uit België tot gevolg zou hebben dat verzoekers geenszins in nuttige orde een aanvraag kunnen indienen in het buitenland.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij het dossier op een objectieve manier beoordeelt, dan dient vastgesteld dat verzoekers in aanmerking komen voor regularisatie.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er wordt bovendien in gene mate ingegaan op de lopende behandeling en de ernstige medische problematiek waarmee tweede verzoekster te maken heeft, en die haar belet om terug te keren.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstreckende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Dat het onmogelijk is voor de verzoekers om zich tijdelijk van het Belgisch grondgebied te begeven en naar hun thuisland te gaan om de procedure daar in te leiden en vervolgens terug te keren.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen, of nog, de verzoekers nu op basis van voormelde argumenten de aanvraag in België niet zouden mogen indienen.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van de procedure en tevens het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaaende sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v.St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is.

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is de lopende medische behandell[in]g van verzoekster in België*
- er is de lange duur der procedures*
- de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht wordt.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2[d]e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen".

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar hun land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen, én bovendien tot gevolg zou hebben dat er sprake is van totale onmogelijkheid tot terugkeer.

Dat om zelfde redenen als hierboven uiteengezet ook de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd en voorafgaandelijk geschorst te worden.”

3.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevelen om het grondgebied te verlaten bevat, zodat niet kan worden begrepen waarop verzoekers doelen wanneer zij stellen dat ook de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen vernietigd en voorafgaandelijk geschorst te worden. De bestreden beslissing is een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers betogen dat zij reeds lang in België verblijven en na een vertrek onmogelijk nog naar België kunnen terugkeren. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoekers de duur van hun verblijf in België – inclusief de duur van de behandeling van hun aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd – op zich niet uitdrukkelijk hebben aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in hun aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te worden gemachtigd en verweerder hier derhalve geen standpunt diende over in te nemen. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekers' betoog ook compleet onbegrijpelijk is. Uit het gegeven dat een vreemdeling gedurende een bepaalde tijd in België heeft verbleven kan immers niet worden geconcludeerd dat deze vreemdeling na een vertrek uit het Rijk niet meer zou kunnen terugkeren. Daarenboven is, bij de beoordeling van de vraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet aan de orde of een vreemdeling naar België wil of kan terugkeren, doch wel of hij al dan niet bij machte is een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure.

In tweede instantie voeren verzoekers aan dat hun sterke sociale binding met België en hun integratie niet in aanmerking werden genomen. Zij gaan met deze kritiek evenwel totaal voorbij aan het feit dat verweerder aangaf dat deze gegevens betrekking hebben op de gegrondheid van hun aanvraag en dus niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Deze stellingname is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers stellen ook dat verweerder niet inging op de ernstige medische problemen die verzoekster heeft en met de behandeling die zij nog ondergaat. Opnieuw moet worden vastgesteld dat verzoekers zelf nalieten deze problematiek in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als een buitengewone omstandigheid aan te brengen. Verweerder diende hieromtrent dan ook geen standpunt in te nemen. Er dient ten overvloede tevens op te worden gewezen dat verzoeksters medische problematiek reeds het voorwerp uitmaakte van een afzonderlijk onderzoek, in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en er werd vastgesteld dat haar gezondheidstoestand haar niet verhinderde om te reizen en terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekers lijken nog te willen stellen dat uit hetgeen zij verklaarden bij hun asielaanvraag buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Wederom moet evenwel worden opgemerkt dat verzoekers dit niet aanvoerden bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het niet aan verweerder toekomt om zelf argumenten te zoeken om de ontvankelijkheid van voormelde aanvraag te onderbouwen.

De bewering van verzoekers dat er sprake is van een totaal gebrek aan onderzoek van de door hen ingeroepen elementen en dat een afdoende motivering ontbreekt mist zonder meer feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder met alle door verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde gegevens ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van hun aanvraag rekening heeft gehouden. Voorts moet worden geduïd dat een onderzoek ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet vereist is wanneer reeds is vastgesteld dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekers houden voor dat verweerder heeft nagelaten om de door hen aangevoerde gegevens in hun totaliteit te bekijken. Er wordt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat de gegevens die zij aanbrachten en

die ieder afzonderlijk niet als buitengewone omstandigheden werden beschouwd, gezamenlijk plotseling wel een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken. Er blijkt dan ook niet dat zij enig belang hebben bij deze grief.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.3. Daar verweerder al de door verzoekers als buitengewone omstandigheden aangebrachte elementen heeft onderzocht kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoekers' beschouwingen laten evenmin toe te concluderen dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beperken verzoekers zich tot de toelichting dat zij een werkelijke band met België hebben, dat hun gezin zal worden ontwricht wanneer zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst, dat zij zich bij een terugkeer naar hun land persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling en dat een terugkeer naar Georgië gevaarlijk, omslachtig en duur is en zou leiden tot het teloorgaan van de argumenten die pleiten voor een verderzetting van hun verblijf in België en dat zij niet meer zullen kunnen terugkeren.

Er dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoekers op zich niet verplicht om terug te keren naar Georgië. Tevens moet worden benadrukt dat reeds werd vastgesteld dat zij geen nood hebben aan een beschermingsstatus, wat impliceert dat verzoekers niet aantoonde dat zij in Georgië enig gevaar lopen. Voor het overige moet worden aangegeven dat hun betoog niet gestaafd is met overtuigingsstukken en dusdanig vaag en nietszeggend is dat het niet kan leiden tot de vaststelling dat zij dreigen te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK